

ERIKOISTUVAN ELÄMÄÄ

Omalla paikalla

Viimeisen parin vuoden aikana minulla on ollut seitsemän eri pukukaappia. Sitä ennen olin saanut nauttia pidemmän patkän keskussairaalan rauhasta, jossa vaihtovaatteet, varasukat ja hammasharja asuivat kiltisti ruskeassa peltikaapissa. Kaapin pohjalle kertyi ajan myötä kaikenlaista paperiroskasta hiekoitushiekkaan, ehkä muutama taskuopas ja kynäkin saattoi tuonne livahtaa. Kun runkopalvelut tulivat täyteen ja muutto yliopistokaupunkiin läheni, piti tuo kaikki sälä käydä läpi. Talteen tärkeät paperit ja syömätön päivystyspatukka, loput roskiin. Viimeiseksi tuli vielä siivottua kaappi seuraavalle valmiiksi.

Ensimmäinen pukukaappini Helsingissä sijaitsi kauniin vanhan rakennuksen ylimmässä kerroksessa keskustan tuntumassa. Ensimmäisenä aamuna ystävällinen kollega opasti suoraan kaapille ja tuon jälkeen ympäri sairaalaa. Sinä päivänä opin kantapään kautta, että uudessa talossa ei opi liikkumaan, jos vain kävelee jonkun perässä. Kun päivä leikkaussalissa tuli täyteen, kesti matka pukukaapille vajaan tunnin. Kaikista mahdollisista portaikoista se viimeinen vei oikeaan osoitteeseen. Tuolloin opin, että kannattaa ensin opetella yksi reitti ja pysyä siinä. Ainakin jos haluaa ajoissa töistä kotiin. Myöhemmin on aikaa oppia oikopolkuja ja optimoida omaa kulkemista. Ja useimmiten joku työkaveri opastaa sen paremman reitin. Tämä on pätenyt muutenkin uutta opetellessa.

Sittemmin pukukaappeja on ollut erilaisia ja eri taloissa. Osa helposti löydettävissä, osa hankalamman reitin päässä. Osaan on mahtunut heittämillä tulipalopakkasten toppavaatetus, osaan lähinnä työkenkät. Silti aina on löytynyt oma lokero. Muutaman kuukauden välein tavarat

on taas pakattu kassiin ja siirretty uuteen taloon. Se on näitä pääkaupunkiseudun riemuja, kun työsjöituksen vaihtuessa vaihtuu myös talo.

Pukukaappi on kuin kotipesä. Yhteiskäyttökoneiden ja avokonttoreiden maailmassa on mukavaa, kun on jotain, minkä tietää olevan omassa käytössä. Edes joku asia aamuisin, jonka suhteen ei tarvitse etsiä paikkaa, joka ei jo olisi jonkun muun käytössä. Se on paikka, josta työpäivä alkaa ja jonne se loppuu. Raja työn ja muun elämän välillä. Jotain pukukaapin merkityksestä kertoo myös se, että useissa sairaalarajoissa tärkeitä keskusteluja käydään pukuhuoneessa.

Pukukaappi on kuin kotipesä

Viimeisin pukukaappini on toisen vanhan rakennuksen ylimmässä kerroksessa. Huomattavasti kauempana varsinaisesta työpisteestä kuin aikaisemmat. Aamuisin pitää varata aikaa vaatteiden vaihtamisen lisäksi pienelle aamulenkille, kun lokerolta työpisteelle on matkaa monta kerrosväliä ja pitkät patkät tunnelia. Suurten sairaaloiden vähemmän mukava piirre, joka tuo muutenkin pitkään työpäivään vielä parikymmentä minuuttia lisää. Aamu-uniselle tuollainen matka aiheutti kiukkua jo etukäteen. Saattoi muutama avautumisviesti lähteä kavereille. Mutta, kuten kollega totesi, pitää ”mennä posin kautta”. Ja päättää, että tuosta lisäliikunnasta ei välttämättä ole arjessa haittaa. Sitten eräänä iltapäivänä, kun pääsin töistä sopivan aikaisin, näin pukuhuoneen ikkunasta kuinka tammikuun ilta-aurinko heijastui Tuomiokirkon kupolista ja ikkunan edessä avautui kaupungin skyline. Loppukin harmistus alkoi kadota. Pitää ehkä alkaa herätä aamuisin vielä muutama minuutti aikaisemmin. Silloin ehtisi hetken katsella, kuinka kaupunki herää uuteen päivään. ■